

Adıyamanlı

MEHMET SAİD HOCAEFENDİ

(BAVIKO HZ.LERİ)

□□□□□□□□□□

Adıyaman'ımızın 20. Dönem Milli Görüşçü Milletvekillerinden değerli dostum Ahmet Doğan Bey, muhterem ve mübarek Dedeleri, ilim, irfan ve irşat ehli, Mehmet Said Hocaefendi Hz.lerinin istikametli hayat hikâyesini, ibretli ve hikmetli öğütlerini anlatan bir kitabı lütfedip bize göndermişlerdi. Kendileri de o zatın talebesi olan değerli kardeşim ve öğretmenlik döneminde müfettişim olan Ebubekir Aytekin Bey'in yazdığı, büyük bir emek ve ciddiyetle hazırladığı bu eserinden dolayı kendilerine tebrik ve teşekkürlerimi iletirim.

Hem böylesi Allah dostlarının örnekliğine ve öğretilerine olan ihtiyacımız... Hem bu eseri hazırlayanların ve bize hediye olarak ulaştıranların emeğine ve halis niyetine duyulan saygımız nedeniyle, kitabı alır almaz hemen dikkatle okumaya giriştik... Rabbimizin lütfettiği hızlı okuma tekniği sayesinde iki saat içerisinde, elliden fazla not düşerek ve yüzlerce konunun altını çizerek, şükür kitabı tamamlayıverdik ve çok önemli ve değerli bilgiler öğrendik. Ardından bir saat içinde de bu yazıyı hazırlamaya muvaffak edildik.

Doğumu, Çocukluğu, Gençlik Yılları ve Doğruluktan Ayrılmaması:

“Resmi kayıtlarda 1314 tarihinde doğduğu yazılı olmakla beraber kendi el yazısıyla aldığı bir nota göre Rumi 1313 (Miladi 1896) yılında Malatya'nın Hısn-ı Mansur (Adıyaman)

Kazasına bağlı Artan (Pınaryayla) köyünde ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya gelmiştir.

Hesaplara göre o sırada babası Şeyh Mustafa otuz üç veya otuz dört yaşındadır. Çünkü o zamana kadar Mısır'da ilim tahsil etmekle meşgul olup evlenmeye fırsat bulamamış, nihayet Şeyh Halit'in onu evlendirmesiyle dünya evine girmiştir.

Üstadın çocukluğu köyde, babası Hacı Mustafa'nın yanında geçmiş ve ilk tahsilini de babasından almıştır. Babası onu tarikat ve İslam ahlâkıyla yetiştirmeye gayret etmiş, on üç yaşına geldiğinde ölmeden önce oğlunun mürüvvetini görmek için bacısının kızı Fatma Hanım'la evlendirmiştir. Hocamız o zaman henüz ergenlik çağına girmek üzeredir. Sünnet merasimi ile birlikte düğün de yapılır. Birkaç ay sonra da babası onu Siverek Karacadağ'daki Gülpere köyüne Şeyhinin medresesine ilim tahsiline göndermiştir. Fakat yukarıda da anlatıldığı üzere Şeyh Halit onu aynı gün geri göndermiştir. Babası vefat edince de annesi tarafından yarım kalan ilmini tamamlaması bakımından aynı yere gönderilmiştir.

Evlenmeden önceki bir hatırasını şöyle anlatırdı: Ben henüz on, on iki yaşlarındaydım. Köye zaptiyeler geldi. Köyde bulunan gençleri askere alıp Yemen ve Filistin cephelerine götürüyorlardı. Fakat köyde hiç genç kalmamıştı. Tamamı ya cephede ya da hastalıktan şehit olmuş, künyeleri gelmişti. Ben zaptiyeleri görünce korktum ve beni de götürürler diye endişe ettim. Babama: "Nereye saklanayım?" diye sordum. Babam da caminin küpünü göstererek: "Caminin küpüne saklan." dedi. Ben küpe saklandım ve küpün kapağını üstüme kapatıp bekledim. Zaptiyeler gelip babama beni sordular. "Senin de bir oğlun varmış, nerede?" deyince babam da küpü göstererek: "Şu küpe saklandı." dedi. Bunun üzerine zaptiyeler benim küpe sığacak kadar küçük olduğumu anlayınca gülüşüp gittiler." [1]

Babası, Babasının Hayatı, Tahsili, İcazetleri ve Yaşama Tarzı:

"Babası Molla Hüseyin oğlu Hacı Mustafa olup 1863 Hısnımansur (Adıyaman) doğumludur. Hacı Mustafa, ilk tahsilini babasının yanında görmeye beraber ilme olan merakından Hacca giden bir kabileye katılarak o günün şartlarında Hacca gitmiş, Hac dönüşü Mısır'a gelmiş, El Ezher'de ilim tahsil etmiştir. Ezher'den mezun olduktan sonra bir rivayete göre tekrar Hacca gidip, Hacdan sonra memleketine dönmüştür."

Kırk yedi yaşına geldiğinde müritlerinden Sofi Mahmut (Çelebi) ile oğlu Mehmet Said'i Siverek'e Şeyh Halit'e gönderir. Medresenin ihtiyaçlarına harcanmak için bir miktar da para verir. Bundan sonrasını üstadımız şöyle anlatıyordu:

Oraya vardığımızda ikinci vakti idi. Şeyhin elini öptüm, yanına oturdum; içinde para bulunan keseyi Şeyhin önüne koydum. "Bunu babam gönderdi." dedim.

Şeyh Halit bana sordu: "Bu para babanın sadakası mı yoksa ıskatı mıdır?"

Ben de dedim ki: "Şeyhim bilir."

Tekrar sordu: "Bu babanın sadakası mı yoksa ıskatı mıdır?"

Ben yine dedim ki: "Şeyhim bilir." Üç kez soruyu tekrarladı. Üçünde de "Şeyhim bilir, ben bilmem." dedim. Bunun üzerine Şeyh Halit Sofi Mahmut'a hitaben: "Sofi Mahmut, hemen kalkın, durmayın, Mehmet Said'i de alın ve evinize dönün." Bunun üzerine aynı gün Sofi Mahmut'la beraber dönmek zorunda kaldık.

İki günlük yoldan sonra eve döndüklerinde Şeyh Mustafa oğluna Şeyh Halit'in ne dediğini sorar. Hocamız da söylenenleri olduğu gibi anlatır. Bunun üzerine Şeyh Mustafa kardeşlerini çağırarak şöyle bir vasiyette bulunur: "Kadra çukan, ılı mezinan bıhasının; a çuka çukan ji ılı mezine mezına bıhasının." Yani "Küçüklerin kadrini büyükler(in hatırına) sayın; küçüklerin küçüğünü de büyüklerin büyüğüne sayın."

Ve Şeyh Mustafa o gece vefat eder. Rumi 1326 (Miladi 1910) tarihinde vefat ettiğinde 47 yaşındadır. Anlaşılır ki Şeyhe gönderilen para ıskattır. Ve Şeyh Halit'in aynı gün bekletmeden Sofi Mahmut'la Mehmet Said'i geri göndermesi bir keşif ve keramettir."

Resmi Nikâh Kaydı:

“Elimizdeki belgelerden Hacı Mustafa’nın 33 veya 34 yaşına kadar Mısır’da kaldığı için geç evlendiği, bu sebepten de vefatında çocuklarının küçük olduğu anlaşılmaktadır.”[2]

“(Hacı Mustafa ile Artanlı Sili Şıke kızı Ayşe’nin mahkeme kararı ile evlendiklerine dair belge- mahkeme ilamı Sh. 93’te kayıtlıdır.”[3]

“Nikâh”ın geçerli sayılması için resmi ve devlet tescilli olması gerektiği konusundaki tezimizi güçlendiren bir vesika’nın ilgili kitabın 93. sayfasında yayınlanması... Ve Rahmetûllah Mehmet Said Hocaefendi’nin Muhterem Babasıyla Annelerinin nikâh akdinin Osmanlı mahkeme kayıtlarında yazılmış olması önemli bir belge konumundadır.

Şapka İktisası Hakkında Kanun, Müftü H. Mahmut Efendi’nin Fetvası ile Şapka Takması :

“Hocamız şapka ile ölüm (zulüm endişesi) arasında bir tercih yapmak zorunda idi. Bu konuda karar veremiyordu. Ölümden korkmuyordu ama hangisinin daha hayırlı olacağı hususunda tereddüt ediyordu. Bu nedenle de Adıyaman ilçe müftüsü Kara Molla lakaplı Hacı Mahmut Efendi’ye müracaat etti.

H. Mahmut Efendi, hocamıza: "Evladım, eğer sen ölürsen bu dine ve millete ne faydan olacak? Ama yaşarsan hem İslam’a hem de insanlara hizmetin dokunabilir. Paran yoksa ben vereyim. Hemen gidip bir şapka al ve köyüne dön. Ama bir şartla: Senin ileride yerini tutabilecek, İslam dinine hizmet edebilecek öğrenciler yetiştirmek şartıyla..." Bu fetva üzerine hocamız bir şapka alarak giymiş ve köyüne dönmüştü.”[4] İleriki yıllarda, şapka mecburiyetinin gevşetildiği hatta külahla dolaşanlara müsamaha edildiği dönemlerde ve köy yerinde bile bu zatın şapkalı fotoğrafları dikkatimizden kaçmamıştı. Yani Baviko Hz.leri hem yozlaşmaya hem de yobazlaşmaya karşı İslam’ın özünü önemseyen bir tavır takınırdı.

Zenaatkârlığa Merakı:

“Gençliğinden itibaren zenaata olan merakı onu zenaatkârları korumaya ve kollamaya itmiştir. Köye gelen kalaycı, nalbant, bakırcı, demirci, semercileri vs. mutlaka ağırlar, onlara zenaatlarını icra edecekleri yer temin eder, kaldıkları sürece de yemek dahil bütün ihtiyaçlarını karşılardı. Köyde bir marangoz atölyesi kurdurarak; bu atölyede yıllarca Abuzer Rençber, Mehmet Durmuş ve Sımelili (Toptepe) Mehmet Şaraldı'yı usta olarak çalıştırmış, kazançlarına da asla müdahale etmediği gibi bunlardan kira da almamıştı.

Adıyaman'ın Süryani Hristiyanlarından Toros isimli demirciye zenaatını icra etmek için yer vermiş; birkaç yıl burada demircilik yapan Toros Usta da teşekkür babından köy camiine demirden bir minare yapmıştı. Bu demir minareye hoparlörler takılmış, beş vakit ‘Allahu Ekber’ sedaları bu minareden yankılanmıştı.

Kendisi de mobilya ve marangozluğa meraklı olup ilkel aletlerle kapı, pencere, pervaz, dolap ve süslemeler yapardı.”

Köye Güneydoğu'nun İlk Köy Umumi Tuvaletini Yaptırması:

“Artan'da köy içinde köylülerin içme ve kullanma sularını temin ettikleri iki çeşme bulunmaktadır. Hocamız bu çeşmelerden caminin hemen yakınında bulunan çeşmenin aşağı tarafına 1940'lı yıllarda henüz Güneydoğu'nun hiçbir köyünde, hatta Kahta dahil birçok ilçelerinde umumi tuvalet yokken 6 tane tuvalet, yanına bir tane "çimecek" denen duş kabini yaptırmıştı. Çeşmeden akan suyu da kesme taşlardan oluklar yaparak tuvaletlere taşımış her tuvalette oyuk bir taş koyarak bu suyla temizlenmeyi sağlamıştı. O tarihlerde evlerde bile tuvalet yokken hocamızın tuvalet yapması ve gusül icap etmesi halinde gerek yabancı ve misafirlerin ve gerekse evlerinde gusül imkânı bulunmayanların gusül yapması için duş yeri yaptırmış olması, onun ne kadar ileri görüşlü olduğunun, temizliğe ve halk sağlığına ne kadar önem verdiğinin işaretidir. Köylülerin bunu engelleyeceğini düşünerek önceleri ne yaptığını, yapı ustası olarak çalıştırdığı Abuzer Tekin dışında kimseye söyleyememiş, bittikten sonra da bütün köylüler ve çevre köylerden bayram ve cuma namazına gelenler bu tuvaletlerden istifade ederek abdest ihtiyaçlarını karşılamışlardır.”[5]

Siyasi Görüşü ve Duyarlı Tavrı:

“Milli Nizam Partisi’nden sonra kurulan Milli Selamet Partisi’ni de açıktan desteklemiştir. Ancak çocuklarının ve torunlarının aktif siyasete girmesine hep soğuk bakmış ve sağlığında müsaade etmemiştir.

Bir defasında küçük oğlu Bekir Doğan köye gelmiş, Milli Selamet Partisi’nden milletvekili adayı olacağını söyleyerek müracaat evraklarını göstermiş ve kendisinden izin istemiş, hocamız da evrakı elinden alarak minderinin altına koymuş ve "Tamam, şimdi sen benim milletvekilim oldun." diyerek müracaatına izin vermemiştir.”

Baviko Hz.lerinin bu tavrı; Milli Görüş hareketinin, sosyal ve siyasi hizmetlerin mutlaka uzak durulması ve karışılmaması gerektiğini vurgulamak için değil; evlatlarına ve sadık bağlılarına: Dini ve milli gayretleri karşılığı dünyalık nimet ve ganimet devşirmenin yanlışlığını hatırlatmak ve bu görevlere talip başka kişilere fırsat sağlamak ve kendi hakkını bağışlamaya alıştırmak amaçlıydı.

“Vefatından yıllar sonra torunlarından Ahmet Doğan Refah Partisi’nden 20. Dönem Milletvekili olarak seçilmiş ve bir dönem mecliste bulunmuştur.

1973 seçimlerinde Milli Selamet Partisi’nden seçime giren Abdurrahman Ünsal'a da açık destek vermiş, köye geldiğinde kendisine bazı siyasi nasihatlerde bulunmuştur. Uğurlarken de namaz vakti olmamasına rağmen arkasından ezan okutmuştur.”[6]

Vali Hakkı Kavlıkoğlu ile Diyalogunda Kadınların Vali ve İmam Olmaları Atışması:

“Adıyaman Valilerinden Hakkı Kavlıkoğlu'nun köye geldiği bir gün aralarında ilginç bir diyalog yaşandı. Bu diyalogu hocamızın torunlarından Prof. Dr. M. Sait Doğan'dan[7] dinleyelim:

Dedem Vali Bey'e hitaben, "Sayın Vali Paşa, senin her ne kadar yaşın bizlerden küçük olsa da sen devleti temsilen bizim babamız sayılırsın. Bizler babalarımızdan korkarız, çekiniriz; onlarla hiçbir derdimizi paylaşmaya cüret edemeyiz. Keşke bundan sonra valiler erkeklerden değil de hanımlardan atanabilse... Çünkü o zaman valiler annemiz

makamında olacaktır ki bizler birer Anadolu evladı olarak bütün dertlerimizi babalarımızla değil de annelerimizle paylaşabiliriz." der demez Vali, "Hocam, öyleyse imamlar da kadınlardan atansın!" diye cevap verince vali zannetti ki dedem işi kısır geleneksel fıkhı göre "Haram, olmaz, caiz değil..." deyip bilahare de yobazlıkla tenkide mahal verecekken bir de ne görsün, tam donanımlı pir-i fani aksakallı dedemin verdiği cevap hakikaten en yüksek manevra kabiliyetine haiz olarak şu şekilde tezahür etmişti:

"Vali Bey, ellerimiz havada! Niyaz ediyoruz ki imamlarımız da kadınlardan atansın. Hele hele imame hanım, biraz da güzel olursa yeryüzünde bir tek fert bile namazsız kalmayacağı gibi imameyi yakından görebilme mazhariyetine nail olabilmek adına herkes ön safta yer alabilmek için erkenden camilere akın ederler." diyerek susturmuşlardı.[8]

Yüksek devlet adamlarının, Vali, Kaymakam ve Komutan makamında oturanların; hem devlet otoritesini korumaları, hem de halkımıza "Ana şefkatiyle" yaklaşmaları lüzumuna... Halkın sorunlarını ve ihtiyaçlarını rahatlıkla anlatma fırsatı sağlanmasına... Suskun ve puskun bir toplumun devlet disiplininden ve güveninden kopacağını, ileride anarşi ve isyana kaydırılacaklarını; çok veciz ve esprili ifadelerle, köylerine gelen Vali Bey'e şöyle hatırlatmışlardı: Baviko Hz.lerinin;

"Keşke Valiler ve yüksek görevliler şefkatli kadınlardan olsa!"
temennisini;

"O halde cami imamları da hanımlardan atansın!"

diyen Vali'nin konuyu saptırması ve Dinimize çamur atmaya kalkışması durumunda ise yine oldukça anlamlı ve alaylı bir yanıtla onu şaşırtmış ve susturmuşlardı. Böylece hem şiddet ve tehditle bastırılan halkımıza tercüman olmaktadır, ama hem de Yüce Dinimizin hususiyetlerini hassasiyetle korumaktaydı; ve fakat ne kendisini ne çevresini sıkıntıya sokmadan

"tereyağından kıl çeker gibi"

bir kolaylık ve tatlılıkla bunu başarıyorlardı.

İlim ve Feraseti ve Cemaatini Eğitip Olgunlaştırması:

"Merhum Dedem imamı bulunduğu Pınaryayla Köyü (Artan) camii cemaatine gerekli irşat görevini layıkı veçhile icra ederdi. Beş vakit namazın cemaatle kılınmasının ehemmiyetini anlatırken cemaatle kılınan namazın, tek başına kılınan namazdan 27 derece daha fazla sevap olduğunu söylerdi. Cemaate gitme imkânı varken ve meşru bir mazeret yokken, cemaatin terkinin caiz olmadığını anlatırdı. Meşru mazeretlerin ise; hastalık, yolculuk gibi hususlar olabileceğini belirtirdi. Ancak yersiz mazeretler ve çeşitli bahanelerle gevşek ve

ihmalkâr davranmanın nefis ve şeytanın önemli bir hilesi olduğunu ısrarla va'zeder, bu konuda hassasiyet gösterirdi. O sadece talebelerini değil, cami cemaatini de eğiten bir âlimdi. Onun çevresindeki insanlar sürekli bir medrese havası teneffüs ederler; herkes, yaşını başını almış insanlar bile kendi nasiplerince nasiplenirdi. Onun cemaatinde bulunan hiçbir insan gösterilemez ki bir Müslümanın bilmesi gereken asgari dini bilgileri öğrenmemiş olsun.”[9]

Devlet Adamlarını İrşadı:

“Rahmetli dedemin içinde yaşadığı toplum adına devletten, devlet adamlarından beklentileri vardı. Bu beklentilerinin başında "adaletle muamele" geliyordu. Erdemli devlet adamının sorumluluk duygusu taşıyan ve adaletle hükmeden kişi olduğunu söylerdi. Vatandaşın devlet adamına verilen bir emanet olduğunu, devlet adamlarının da bu emanetin hakkına, hukukuna riayet etmeleri gerektiğini gerekli zaman ve zeminlerde dile getirirdi. Hiç unutmam kendisini ziyarete gelen devlet adamlarını (Milletvekili, Vali, daire amiri vs.) görevlerini yapmadıkları takdirde Anıtkabir'e şikâyet edeceğini(!) söylerdi.

Baviko Hz.lerinin Atatürkçü ve Kemalist geçinen; ama Millete, Memlekete, Dine ve Devlete zararlı icraatlara girişen kimselere:

“Sizi Anıtkabir’e şikâyet ederim!”

esprisi oldukça anlamlıdır. Mustafa Kemal’e ve Atatürkçülere karşı nasıl davranılmasını açıklayan duyarlı ve tutarlı bir yaklaşımdır. Bu aynı zamanda Devlet-Millet kaynaşmasını sağlama amaçlıdır. Bu bilge tavır;

herkesi kendi ayarında ve kendi diyarında idare etme ve hayra yönlendirme

san’atıdır. Ve O zatın stratejik ve psikolojik bir deha sahibi olduğunun kanıtıdır.

Umuyorum ki, bu zat hayatta olsalardı ve yazdığımız

“Bizim Atatürk”

kitabımız kendilerine takdim olunsaydı, gayemizi ve gayretimizi en iyi o anlayacak ve takdir buyuracaklardı.

Söz buraya gelmişken, hayatı boyunca gizlenmeye çalışılan gerçeklere ve uydurulan ger çeklere

tercüman olmaya çalışmış bir araştırmacı-yazar olarak; şu husus da dikkatlerimizden kaçmamıştı... Milletimize zorla BATICILIĞI dayatan, faiz, fuhuş, kumar ve çıplaklık gibi günahlara çağdaşlık kılıfı saran CHP zihniyetine, haklı olarak şiddetle ve nefretle karşı olan bazı kesimlerin;

- 60 yıllık hakaret ve hıyanetlerine rağmen hâlâ bizi Haçlı AB'ye sokmaya uğraşan...
- Atatürk'ün çıkardığı yasayla ceza uygulanan ZİNA'yı suç sayılmaktan çıkaran...
- Eşcinsellik ve lezbiyenlik gibi ahlâksızlıklara kanunla koruma zırhı saran ve aile yapımızı tahribe yol açan İSTANBUL SÖZLEŞMESİ'ni imzalayan...
- Loto, toto, piyango gibi her türlü kumarı yaygınlaştıran...
- Faiz politikasına fetvalar uydurup daha da azdırarak uygulayan AKP zihniyetine dört elle sarılmaları, çifte standardın ve din istismarının sırtmasıydı.

“Bilge kişiliği ile kendisinin hayır-dua ve desteğini almaya gelen siyasilere söylediği sözlerin, İbn-i Haldun'un ‘Devlet’ isimli eserindeki; özellikle insanlığın kalkınması yolunda siyasetin önemine işaret ederek kalkınmanın önündeki en büyük engelin adil olmayan uygulamalar olduğuna ilişkin değerlendirmelerle örtüştüğünü yıllar sonra bu eseri tanıyınca tespit edebildim. Onun nasihatlerinde Şeyh Edebalı'nın Osman Gazi'ye vasiyetinde dillendirdiği adalet ve saadet sırrını ifade eden sözlerin yansımaları vardı.”[10]

Bir İlim Erbabı Olarak Bilge Yaklaşımları:

Henüz çocukluk yıllarımızdı. ABD'nin Ay'a seyahatleri en güncel gündem idi. Hemen hemen bütün medreseliler yek bir ağızla *“Ay nurdur, nura gidilmez.”* derken hiçbir modern eğitimi olmayan dedemize bir gün köyün öğretmeni Seymen Kocaman'ın:

“Hocam, ABD Ay'a gidiyormuş; bu konuda ne düşünüyorsunuz?” sorusuna dedemizin verdiği cevap zamanın şartlarına göre çok Calib-i dikkattir. Dedemiz cevaben:

"Ay çok yakınımızda... Bizler daha da ileriye gittik. Hz. Peygamber (SAV) Sidret-ül Münteha'ya hem ruhen ve hem de bedenen gitmedi mi?" diyerek köy öğretmeninin hiç de beklemediği zenginlikte bir cevap vermesi çevrenin dikkatlerini çekiyordu. Günümüzde bile müspet bilimlerden nasibini alamamış tefsir Prof.larının "Dünya tepsi gibi düzdür." demeleri çok enteresan değil midir?

Adıyaman'ın en mahrum ve ücra köşelerinden asi bir dağa konuşlandırılan bir köyün imamının hem de bu bölgeden çıkmaksızın bu denli aydın bir bilgeliği deruhte etmesini bendeniz bile hâlâ anlamış değilim.[11]

Dedemiz müspet bilime, hassaten de modern tıbbı çok önem verir, doktorlarına da cân-ı gönülden inanıp itimat ettiğini söylerdi. Dedemiz bütün hastaları mutlak surette doktorlara gitmeye teşvik ederdi; ancak tıbbın çaresini bulamadığı vakalara gelince de şu değerlendirmeyi yapardı:

"Allah'ım, Sen biliyorsun ki ben aciz bir insanım. Elimden bir şey gelmediğini bildiğin halde bu kullarını bana gönderiyorsun. Ya bu mazlum ve mağdur kullarını bana yönlendirme, ya da bendenize gönderdiğin kullarından dua talep edenleri rahmetinle şifasını ihsan eyle!" diye yakarırlardı. Pek tabiidir ki bu bir dua makamıydı." [12]

Dünyevi ve Uhrevi Meselelere Bütüncül Bir Mantalite ile Bakması:

"Vakta ki Türkiye Petrolleri köyümüzde sondaj çalışmalarına başlar başlamaz rahmetli dedem bu faaliyetleri de büyük bir heyecan ve dualarıyla desteklemişti. O zamanın şartlarına göre TPAO mensubati işçisiyle, mühendisiyle çok astronomik maaşlar almalarına rağmen millet ve memleket hayrına böylesine önemli bir hizmeti ifa etmelerinden ötürü onları aylarca ağırlamıştı. Sanki dedemiz Ankara merkezi hükümetinin ve de Maliye Bakanlığımızın bütün sorumluluklarını iliklerine kadar hissediyordu. Şayet memleketimizde petrol bulunabilseydi Türkiye en azından petrol bakımından dışarıya bağımlı olmaktan kurtulacaktı. Hele hele Türkiye'nin sanayileşmesi, onun yegâne hülyası idi. Şu anda aklıma gelmişken zamanın Arap-İsrail savaşında Mısır'ın hava kuvvetlerine ait uçakların daha hava alanlarından kalkmadan İsraililer tarafından vurulmasını hayflanarak anlatıp bir türlü içine sindiremiyordu. Bu vesile ile bilimin mü'minin yitiği olduğunu, onu nerede bulursa mutlaka ikmal etmesi gerektiğini hep tekrarlardı.[13]

Torunlarından 20. Dönem Adıyaman Milletvekili Ahmet Doğan'ın Yazdıkları:

Dedem Mehmet Sait Efendi Prof. Dr. Necmettin Erbakan Hoca'nın çalışmalarını dikkatle takip eder, görüşlerinin ve girişimlerinin toplumun maddi ve manevi menfaatlerine uygun olduğunu her vesile ile dile getirirdi. Bizlere hitaben şunları söylerdi: *“Keşke ben de sizler gibi genç olsaydım da Erbakan Hoca'nın sohbet bantlarını ve meclis konuşmalarını Atımın Heybesinin bir tarafına Teybimi de diğer tarafına koyarak köy köy gezip, köy odalarında Erbakan Hoca'nın Mesajını insanlara duyurmaya çalışsaydım”* derdi.”[14]

Torunu: Prof. Mehmet Sait Doğan'ın Aktardıkları ve Atladıkları:

“Sene 1974 Orta ikinci sınıf öğrencisiydim. Adıyaman Pınaryayla (Artan) köyüne yaz tatilini geçirmek üzere köyün imamı olan 75 yaşındaki dedem Mehmet Said Doğan hocanın yanına gitmiştim. 24 Temmuz günü Türk Silahlı Kuvvetlerimiz Kıbrıs Adası'na çıkarma yapmıştı. Radyolar her 15 dakikada bir taze haberler veriyordu. Herkes haber almak için dedemin evindeki televizyon büyüklüğünde olan radyonun başında bekliyordu. O heyecanı unutmak mümkün değil. Dedem de çıkarmalar bitene kadar sabahlar ve bir türlü uyuyamazdı. Hatta sıcak savaş günlerinde dedemin burnu kanar ve kanamayı bir türlü durduramazlardı. Ben de 13 yaşında bir çocuktum. Olayları kavrayamıyordum. Rahmetli dedeme: "Dede neden Kıbrıs için bu kadar çok üzülüyorsun?" diye sordum. Dedem de beni ciddiye alarak Kıbrıs davamızı bana uzun uzun anlattıktan sonra, evladım özetle senin anlayabileceğin dille “Kıbrıs Anadolu'muzun miftahıdır (anahtarıdır) eğer onu kaybedersek buraları da kaybederiz.” diyerek olayın önem ve ehemmiyetini bana kavratmıştır.[15]

Sormadan edemedik... Kıbrıs davasına bu denli duyarlı olan bir Zatın, 1974 çıkarmasının asıl kahramanının Rahmetli Erbakan Hocamız olduğunu bilmemesi, akla ve vicdana yatkın mıydı?.. Biliyorsa -ki öyle olması lazım- bu Zatin Erbakan Hoca'ya özel övgüleri ve manevi destekleri olmaması ve bunu açığa vurmaması ihtimali var mıydı?.. Eğer açıklamışsa -ki öyle olmalıdır- Mübarek Mehmet Said (Baviko) Hz.lerinin Erbakan'la ilgili duygularını ve dualarını saklayıp atlamak hangi maksatlıydı? Biz bu üzüntü verici tavırla karşılaşınca yaşadığımız şu olayı hatırlamıştık:

40 yıl kadar önceydi. Elâzığ'da bir kardeşimizin kitapçı dükkânında otururken, ilim sahibi olmasa da irfan ehli ve Kadiri meşrep tanıdık bir derviş içeri girmiş ve elindeki, Mevlâna Cami'nin

Yazar Ahmet AKGÜL
08 Mayıs 2022

“Nefahatül Üns”

kitabını göstererek:

“Nasıl olur yahu!.. Bunca Evliyadan bahsetmiş, ama Gavsî Geylani'den hiç söz etmemiş!?”

diye çıkışıvermişti. Biz çay ısmarlayıp kendisini teskin ederek:

“Bakınız, ya Molla Camî, Hz. Geylani için ayrı ve müstakil bir kitap yazmayı tasarlamış, ama belki fırsat bulamamıştır diye hüsnü zan ediniz... Ya da çok büyük olan Hz. Gavsî Geylani bu küçük kitaba sığmamıştır! diye düşünmelisiniz...” deyiverince yatışıvermişti. Kaldı ki bir insanın makbul, doğru ve olgun bir şahsiyet sayılması için, öyle herkes tarafından sevilip sayılması da gerekmiyordu. Çünkü başta peygamberler, tüm mürşidi kâmiller ve dürüst kimseler, insanlığın maalesef çoğunluğunu oluşturan kâfirler, zalimler ve şerliler tarafından asla sevilmiyordu, hatta nefret ve hakaret görüyordu. Bu nedenle bir kişinin çevresindeki ve bölgesindeki herkes tarafından sevilmesi, onun Hakka bağlılığının değil, riyakârlığının ve sahte tavırlılığının bir göstergesi sayılıyordu.

Sonuç olarak:

Yeri geldikçe bir sürü devlet adamından, siyaset erbabından ve resmi bürokratlardan söz edildiği halde, Rahmetullah Mehmet Said Hocaefendi Hz.lerinin özellikle Erbakan Hocamızla ilgili kanaatlerinden, kitabın 381. sayfasına kadar hiç bahsedilmemesi; anlaşılıyor ki kitabı hazırlayanların ve konuları yazanların hatasıydı... Kim bilir belki de kasıtlı bir karartma ve gerçeğin üzerini kapatma amaçlıydı. Çünkü adeta **“Aman Erbakan ismi geçmesin!”** diye kendilerini zorlamışlar gibi bir durum ortaya çıkmaktaydı.

Hele şükür ki, Ahmet Doğan Hoca'nın hatıra notlarında, dedesi olan bu mübarek ve muhterem zatın Erbakan'la ilgili samimi görüşleriyle birlikte hasret ve hürmet içerikli temennileri de aktarılmıştı da yüreğimiz ferahlandırılmıştı.

Yıl 1974... Rahmetli Erbakan Hocamızın özel gayret, hassasiyet ve dirayetiyle Kıbrıs Barış Harekâtı kararı alınmış ve savaş gemilerimiz yola çıkmıştı. Milli duyarlılık taşıyan herkes gibi bizi de haklı bir merak ve telaş kaplamıştı.

O sırada Elâzığ Palu kazası Bahçeler mevki üst tarafında oturan *Mürşidimiz Hacı Haydar Baba Hz.lerini* ziyarete uğramıştık... Biz heyecanla Kıbrıs kararını ve ilgili hazırlıkları bize sormasını beklerken, hiç bu konuyu açmamalarına şaşırılmıştık. Derken akşam sohbetinin ardından, yatsı namazından ve zikir halkasından sonra kendi odalarına çıkarlarken bana dönüp: *“İnşaallah zafer Kahraman Ordumuzun olacaktır. Pek yakında askerlerimizin şanlı bayrağımızı Allah’ın izni ve inayetiyle Beşparmak Dağlarına diktikleri haberini alacağız!”* buyurunca şaşırıp kalmıştım. Çünkü henüz çıkarma başlamamıştı ve coğrafya bilgilerimin iyi olduğunu sandığım halde *“Kıbrıs’taki Beşparmak Dağlarını”* hiç duymamıştım. Biz bu şaşkınlıkla mübarek yüzlerine bakarken, sanki lisanı haliyle söyledikleri kalbime akmaya başlamıştı.

“Evet oğul, bu tarihi harekâtın başında Muhterem Erbakan vardı!.. Perde arkasında, elbette Cenab-ı Hak vardı, Hz. Resulüllah vardı, Şuheda ve Evliya vardı!.. Kıbrıs, Şanlı Çanakkale destanımızdan ve zorlu Kurtuluş Savaşımızdan sonra Aziz Milletimizin en büyük zaferi ve kazancı olacaktı... Şimdi bize düşen yiğit ve imanlı askerlerimize duacı olmalı!”

İşte bu mübarek Zat; *“Biz mahalle mescidinde bile çekinip Kur’ani hakikatleri konuşamazken, Erbakan Millet Meclisinde İslami gerçekleri dünyaya haykıran kahramandı!..”* buyururlardı. Torunu kendisinden aktarmıştı: *“Erbakan Hocamızın manevi rütbesini merak edince, bir mana âleminde kendi nurumun boyu bana birkaç minare uzunluğunda gösterildi. Ama Erbakan’ın nuru gökyüzüne doğru uzanmaktaydı, nihayetini göremedim!..”*

Cenab-ı Hak’tan niyazımız; hayatlarıyla, hatıratlarıyla bir ömür nefsi ve siyasi cihad uğrunda hayırlı ve yararlı çabalarıyla bizlere ışık tutan böylesi zevatı doğru anlamaya ve örnek almaya muvaffak kılınmamızdır. Amin!..

[1] Artanlı Mehmet Said Hoca - S. 101, 103, 104

[2] a.g.e. S. 90, 91, 92

[3] a.g.e. S. 93

[4] a.g.e. S. 118

[5] a.g.e. S. 132, 133, 134

[6] a.g.e. S. 124

[7] Sakarya Üniversitesi A.B.D. Başkanı

[8] a.g.e. S. 144, 145

[9] a.g.e. S. 294

[10] a.g.e. S. 297

[11] a.g.e. S. 335

Yazar Ahmet AKGÜL
08 Mayıs 2022

[12] a.g.e. S. 337

[13] a.g.e. S. 354

[14] a.g.e. S. 381, 382

[15] a.g.e. S. 344, 345